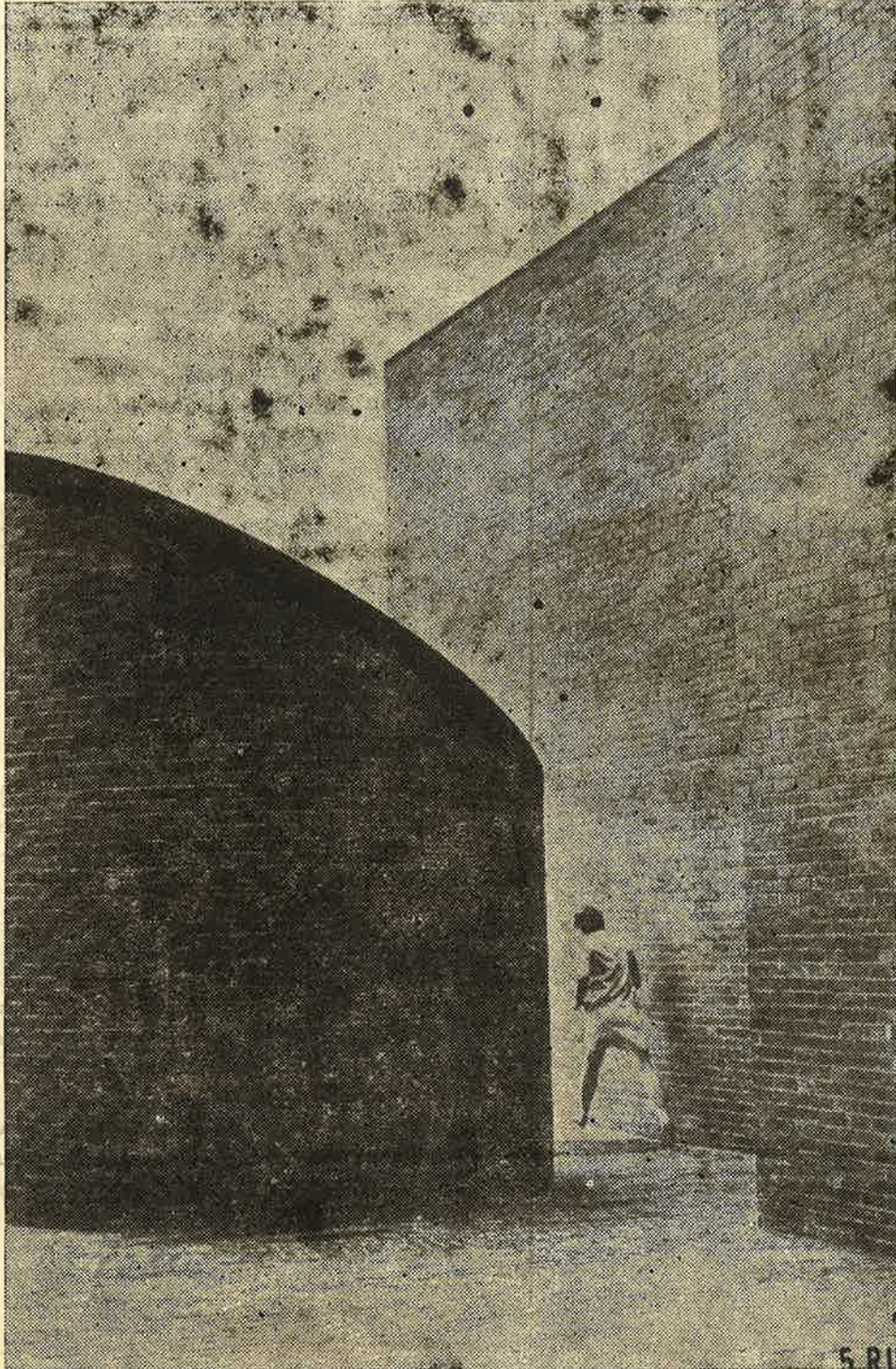

1
1990

காலம்

படிப்பகம்

'OSAI'
5 RUE HERMEL
75018 PARIS
FRANCE

தால் ஒரு இடமும் செல்ல முடியாமல் கோயிலிலேயே முடங்கிக் கிடந்த ராஜலிங்கத்திற்கு பார்வை முற்றாக மறையத் தொடங்கினிட்டது. தனது நிலைமையை சேகரிடம் தெரிவித்தான். இந்நிலையில் எப்படி தனது குடும்பத்திற்கு பாரமாக இருப்பது தன் பார்வை முற்றாக மறைவதற்கிடையில் தனது காதலியிடம் தன்னை அழைத்துச் சென்றுவிடுமாறு கேட்டிருந்தான். நேற்றைய சினம் கிழங்கு புடுங்க சென்றபோது கால் மைலுக்குப்பால் இருந்து வந்த குறிதவறாத வெடியினால் ஆணுடம்பு சிதறி இறந்த ராஜலிங்கத்தின் அத்தானை உடம்பு குடு ஆறுமுன்னரே சேகரும் அவனது நண்பனும் எரித்துவிட்டு வந்திருந்தனர்.

அத்தானின் மறைவு ராஜலிங்கத்திற்கு மேலும் துயரமளிக்கும் என்பதால் அவனை அழைத்துக் கொண்டு புங்குடுதீவு புறப்பட்டு இருந்தான் சேகர். மறுகரையை வத்தை அடைந்ததும் மீண்டும் சைக்கிளில் காற்றை எதிர்த்தபடி ராஜலிங்கத்திற்குமாகச் சேர்த்து மூச்சு வாங்கினான் சேகர்.

அகதியாய் அநேகம் பேர் புங்குடு தீவை நாடிய மையால் எப்போதும்போல் அல்லாமல் வீதிகளில் சற்றே ஆட்கள் நடமாட்டம் இருந்தது. சுத்து மதில்களுடன் கூடிய வீடுகளின் புகைக் கூடுகளில் இருந்து வரிசையாக புகை வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. இவர்களுக்கு எங்கு இருந்து உணவுப் பொருட்கள் கிடைக்கின்றன என்று யோசித்துக்கொண்டே ராஜலிங்கத்தின் காதலியின் குடிசை வீட்டை விசாரித்து பிடித்து அடைந்தான். சேகர் எதிர்பார்த்தது போலில்லாமல் ராஜலிங்கத்தின் காதலி இருவரையும் வரவேற்றது மட்டுமில்லாமல் சேகரையும் தங்கிச் செல்லும்படி வற்புறுத்தினாள். ராஜலிங்கத்தின் வீட்டு பொருளாதார நிலைமைக்கு சற்றும் குறைவில்லாத அவ்வீட்டின் பொருளாதார நிலைமைகளை ஆராய்ந்த சேகர் தனக்குள் பெருமூச்செறிந்தான். தான் வீட்டிற்குச் செல்லாவிட்டால் வீட்டிலுள்ளவர்கள் தரங்கமாட்டார்கள் என்று கூறி காலங்கடத்தாமல் உடனேயே அராவி துறையை நோக்கி காற்றின் உதவியுடன் சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினான்.

வங்காளவடி சந்தியில் மதிலுக்குமேல் இருந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிவாமாஸ்ரர் வழுக்கை விழுந்த தலையை

தடவிக்கொண்டே சேகரின் சைக்கிளை மறித்து என்ன இந்த பக்கம் என்றார். நான்கு மணிக்கு மேல் வத்தை இருக்காது என்று கூறிய அவர் அவனை தன்னுடன் தங்கிச்செல்லும்படி வற்புறுத்தினார். மூன்று தினங்களுக்குமுன் அராவி துறையில் ஹெலி சுட்டதில் 30 பேர் இறந்ததை சொல்லி மாலை நேரத்தில் பிரயாணம் செய்வதை தவிர்க்கும்படி கேட்டார். அதனை மறுத்து புறப்பட்ட சேகருக்கு அவசரமாக சீனியில்லாமல் தேநீர் போடுவித்து பிஸ்கட்டுடன் கொடுத்தார்.

தேநீர் குடித்த உற்சாகத்துடன் அராவி துறையை அடைந்த சேகருக்கு அங்கிருந்த சன நடமாட்டத்தைப் பார்த்ததும் பயம் தெளிந்து மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால் அங்கு வீடு திரும்ப தயாராக வத்தை ஓட்டிகளும் மீன் பிடிப்பவர்கள் சிலரும் தான் நின்றிருந்தனர். வத்தை எதுவும் அக்கரை போகாது என்பதை அறிந்த சேகர் கவலையடைந்தான். சேகரின் பரிதாபத்தை பார்த்தும் பணம் கிடைக்கும் என்பதாலும் ஒரு வத்தை ஓட்டி தன் நண்பனை துணைக்கழைத்துக் கொண்டு சேகரையும் சைக்கிளையும் ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

வத்தை சிறிது தூரம் சென்றதும் தூரத்தே தெரிந்த கோட்டையிலிருந்து ஹெலிகாப்டர் ஒன்று புறப்பட்டு வருவது தெரிந்தது. பல்லி போன்ற ஒடுக்கமான ஹெலிகாப்டர் என்பதை இனம் கண்டுகொண்ட வத்தை ஓட்டிகள் உது இந்தியன் ஹெலி அவங்கள் சும்மா சுடமாட்டாங்கள் சிறிலங்கா ஹெலியென்றால்தான் சுடு வாங்கள் ஆனபடியால் பயமில்லை என்று கூறி விட்டு வத்தையை தொடர்ந்தும் வலித்தபோது இவர்கள் புறப்பட்ட கரை பக்கமாக வந்து கொண்டிருந்த ஹெலிகாப்டரிலிருந்து நான்கு வரிசையாக நெருப்பு துண்டங்களாக குண்டுகள் கரையில் நின்றவர்களின் மேல் பாய்ந்தது. கடலில் இவர்கள் வேகமாக வத்தையை வலிக்க தொடங்கினார்கள். ஹெலி வட்டமடித்துக் கொண்டு வந்து கரையை நோக்கி மீண்டும் ஒரு குண்டு பிரயோகம் நடத்தியது. மாலை சூரியன் கடலுக்கு தந்த அழகையும் அமைதியையும் அந்த ஹெலி பறித்துக் கொண்டிருந்தது. ஓடி ஓடிய இடமின்றி கடலில் விழுந்தவர்களில் சிலர் கடலை ரத்த சிவப்பாக்கினார்கள். மீண்டும் வட்டமடித்துக் கொண்டு ஹெலி சேகரின் வத்தையை நோக்கி வரத்தொடங்கியது. சேகரை

பார்த்தால் இயக்க பெடியன் என்று நினைத்து கட்டாயம் வெடிவைப்பார்கள். ஆகையால் சேட்டையும் ஜீன்சையும் கழற்றும்படி வத்தை ஒட்டிகள் கேட்டார்கள். உடுப்பை கழற்றி வத்தைக்குள் வைத்துவிட்டு ஹெலி வரும் திசைக்கு எதிர் திசையில் கடலில் இறங்கி வத்தையை ஒரு கையால் பிடித்த வண்ணம் வத்தையின் மறைவில் நீந்த துவங்கினான் சேகர். ஹெலி உயரத்தில் வத்தையை கடந்த தும் வத்தையின் கீழாக மறுதிசைக்கு மாறி னான். அடுத்த தடவை ஹெலி சற்று பதிந்து கடந்து சென்றதும் வத்தைகாரர்கள் வத்தையை திருப்பி கொண்டுபோகப் போவதாக கூறி சேகரை நீந்தி மறுகரை போகும்படி கேட்டார்கள். அதனை சேகர் மறுத்தான் உடுப்பையும் சைக்கிளையும் காரணம் காட்டி.

அடுத்த தடவை ஒரு வட்டமடித்துக் கொண்டு கடல் மட்டத்திற்கு இறங்கிய ஹெலி கடலில் அலைகளை கிளப்பியவண்ணம் சேகரின் வத்தையை இடித்துவிடும் அளவிற்கு நெருங்கியது. அதை அவதானித்த சேகர் வத்தையில் பிடித்திருந்த கையை விடுவித்து கடலில் மூழ்கினான். ஆழமில்லா குடாக் கடலின் தரையை தொட்டு மணலுடன் ஒட்டி கிளம்பாமல் சிரமப்பட்டு படுத்துக்கொண்டான். எவ்வளவு நேரம் மூச்சடக்கி உள்ளே இருந்தானோ தெரியவில்லை. கடலில் இருந்து வெளியே வந்து மூச்செடுத்தபோது ஹெலிகாப்டர் காரை நகர் பாலத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. வத்தையை நோக்கி நீந்தத் துவங்கினான். வத்தைகாரர்கள் இவன் வருவதை அவதானித்தும் கரையை நோக்கி வேகமாகச் சென்றார்கள். நீந்தியபடியும் ஆழமற்ற இடத்தில் நடந்தும் சேகர் கரையை அடைந்தபோது கரையில் உயிரற்றுக் கிடந்த சடலத்தை தவிர யாரையும் காணவில்லை. வத்தையொன்றில் இவனது ஜீன்ஸ் மாத்திரம் கிடந்தது. சைக்கிளையும் சேட்டையும் காணவில்லை. தொலைவில் கடல் காற்றினால் துருவேறிப் போயிருந்த சைக்கிளொன்று கிடந்தது. இறந்தவனுடையதோ வத்தை ஒட்டியினதோ தெரியவில்லை. அந்த சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு சிவா

மாஸ்ரர் வீட்டில் தங்குவதற்கு புறப்பட்டான். சைக்கிள் ஓடமுடியாது போலிருந்தது. இரவு வீட்டிற்குச் செல்லாவிட்டால் அம்மாவின் நிலை எப்படி இருக்கும் என்று யோசித்த அவன் குறுகுறுத்த இதயத்துடன் நடுங்கியபடி அங்கு நின்ற வத்தையொன்றில் சைக்கிளை ஏற்றிக் கொண்டு மறுகரை நோக்கி வத்தையை வலிக் கத் தொடங்கினான்.

சூரியன் கடலில் மூழ்குவதற்கு தயாராகிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. பழக்கமின்மை யாலும் கடல் காற்று தந்த குளிரினால் மேலும் நடுங்கியபடியே வத்தையை இவன் வலித்தமை யால் வத்தை அங்கும் இங்கும் அலைபாய்ந்து ஒருவாறு கரையை அடைந்தது. கண்ணுக்கு எட்டியவரை மனித நடமாட்டம் தெரிய வில்லை. அச்சமாகத்தான் இருந்தது அவ னுக்கு. விறைத்துப்போன கால்களுக்கு மசாஜ் செய்தபின் கரகரவென்று ஒலியெழுப்பிய சைக்கிளின் உதவியுடன் வட்டுகோட்டை வெளியை சுலபமாகத் தாண்டி மானிப்பாயை வந்தடைந்தான். மானிப்பாய் ரோட்டை தாண்டியதும் தலைக்கு மேல் பறந்துசெல்லும் குண்டுகளின் சத்தம் காதைத் துளைத்தது. இருட்டு தந்த அச்சத்தையும் துடைத்தெறிந்து கண்முடித்தனமான வேகத்துடன் பிள்ளையார் கோவிலை வந்தடைந்தான். சேகரை கண்டதும் ஓடிவந்த வசந்தன் கேட்டான் சேட்டில்லாமல் எங்கெயட்பா சுத்திபோட்டு வாராய் உன்னை அப்போ தெரடக்கம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். பள்ளிக்கூட சந்தியிலை இரண்டு பிரேதம் கிடக்குது. இப்ப போனால் அப்படியே வைத்தென் றாலும் எரித்துப் போட்டு வரலாம் வாவன் என்றான். வாயில் இன்னமும் கரித்துக் கொண்டிருந்த உப்பை காறிதுப்பியபடி எரிச்சலுடன் சேகர் கேட்டான். ஏன் உனக்கு வேற ஆட்கள் கிடைக்கேல்லையோ. சேகரை சிறிது ஆச்சரிய மாக பார்த்தபடி வசந்தன் கேட்டான் உனக்கு என்ன நடந்தது. எனக்கொண்டும் நடக் கெல்லை என்று புறுபுறுத்தபடி சைக்கிளைத் தள்ளியவாறு வீட்டுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த சேகரின் உள்ளத்தில் ஏதோ நிகழ்ந்துதான் விட்டது.

○○○ துருக்கியும் அதன் போராட்டங்களும்

●●● திரைப்படத் தயாரிப்பாளர் குளேயுடன் பேட்டி

பேட்டி சுண்டவர் : அல்பிரேடா பென்ஜ்

மொழிபெயர்ப்பு : சுதா குமாரசாமி

இல்மாஸ் குளே பிரான்சில் தலைமறைவாக இருந்தவேளை 1984ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 9ம் திகதி எனக்களித்த பிரத்யேக பேட்டியின் பின் 1 மாத காலத்திற்குள் புற்றுநோய் காரணமாக மரணமடைந்தார். நோயின் பயங்கரத்திலும் தலைமறைவாக இருப்பதன் விரக்தியான நம்பிக்கையற்ற நிலையிலும் குளே நிறைவேற்ற விரும்பியது ஒன்றே—துருக்கியின் உண்மை நிலைபற்றி உலகறியச் செய்யவேண்டுமென்பதே. பல திரைப்பட தயாரிப்பாளர் விருதுகள் பெற்ற இவர் துருக்கியில் நசுக்கப்பட்ட இனமாகிய ரூர்த் இனத்தைச் சேர்ந்தவர். 12 வருடங்கள் சிறையிலிருந்த இவர் 1974ம் ஆண்டு மூன்றாவது முறையாக சிறையில் தள்ளப்பட்டார். 1981ல் இவர் சிறையிலிருந்து தப்பியதைத் தொடர்ந்து மரணம் வரை பிரான்சில் தலைமறைவாக வாழ்ந்தார். இவரது சர்வதேச விருதுபெற்ற 'யொல்' என்ற திரைப்படம் சிறைவாசத்தின்போதே தயாரிக்கப்பட்டு, இவர் தப்பியோடுமுன்பு பிரான்சிற்கு கடத்தப்பட்டது.

அ. பென்ஜ் : துருக்கியின் பரவலான திரைப்பட கரு, நோக்கம் என்னவென்று விளக்க முடியுமா?

இ. குளே : சாதாரண துருக்கியரின் வாழ்க்கை கடினமானது, ஒடுக்கப்பட்டது, சீரடையும் என்ற நம்பிக்கை ஒளி இழந்தது. ஆகவேதான் துருக்கியில் தயாரிக்கப்படும் திரைப்படங்கள், நிஜவாழ்விலிருந்து விலகி, மனதை மாயத்தில் லயிக்கச் செய்வதன் மூலம் நிஜவாழ்வின் துன்பத்தை தற்காலிகமாக நீக்கும் போதைப் பொருள் போன்ற தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. இவ்வாறான, நிஜவாழ்க்கைக்கு புறம்பான திரைப்படங்கள், மக்களை நம் பிரச்சனைகளிலிருந்து விலகி நிற்கச் செய்கிறதே

யன்றி பிரச்சனைகளை அடையாளம் கண்டு அவற்றுக்குத் தீர்வுகாண தூண்டுவதில்லை.

அ. பென்ஜ் : திரைப்பட தயாரிப்பாளர் மட்டுமல்ல சிறந்த நடிகர் என்றும் புகழ்பெற்ற நீங்கள் துருக்கிய திரைப்பட உலகில் ஒரு புதிய மரபை அறிமுகம் செய்தவர் என்று கருதப்படுவதை பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

இ. குளே : பார்வையாளரின் எதிர்பார்ப்புக்களையும், உண்மை நிலைமையின் தாற்பரியத்தையும் சமநிலைப்படுத்தி தம் நிலைமை பற்றி மக்கள் உணரக்கூடிய கருவியாக அல்லது நிழற்கண்ணாடியாக திரைப்படத்தை நான் கை ஆண்ட முறை துருக்கிய திரைப்பட மரபில் புதிய அம்சமே.

அ. பென்ஜ் : உன்னிப்பாகக் கவனிக்கும்போது உங்கள் திரைப்படங்களில் நீங்கள் செய்த புதிய உள்ளீடுகள் என்ன?

இ. குளே : முதன் முறையாக என் திரைப்படங்களில் சாதாரண மக்கள் இடம்பெற்றார்கள். விவசாயிகள், நகரப்புறங்களுக்கு புலம் பெயர்ந்தவர்கள், சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள், சமுதாய, அரசியல் அடக்குமுறைகளால் நசுக்கப்பட்டவர்கள் என் படங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டார்கள்; உயிரும், குரலும் கொடுக்கப்பட்டார்கள். பசியைப் போக்கவும், உயிரைக் காக்கவும் கொலை, களவு, கள்ளக் கடத்தல் போன்ற அபத்தங்களிலீடுபட்ட சமுதாயத்தின் இழிவுகள் என் திரைப்படங்களில் முகமுடிகளின்றி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

அ. பென்ஜ் : உங்கள் திரைப்பட கதாநாயகர்கள், வழமையான துருக்கிய திரைப்பட கதாநாயகர்களிலிருந்து எவ்விதம் வேறுபட்டார்கள் என விளக்கமுடியுமா?

இ. குனே : வழமையான துருக்கிய கதாநாயகர்களின் பாணியை நான் முற்றாக புறக்கணித்தேன். எனது கதாநாயகன் அநீதியை எதிர்ப்பவன். ஆரம்பத்தில் அநீதியிழைக்கப்படுவதை கண்டும் காணாது வாளாவிருக்கும் இவன், நசுக்கப்படுதலும், அநீதியும் கூடிக் கொண்டு போகும்போது அதை எதிர்த்துப் போராடும் சின்னமாகிறான். ஆனால் இங்கே முக்கியமான விடயம் என்னவெனில் நான் இப்படிப்பட்ட தனிமனித ஹீரோயிசங்களை வெற்றியானவையாக, விரும்பப்படத்தக்கவையாக சித்தரிக்கவில்லை. இவ்வாறான கதாநாயகன் என் படங்களில் தோல்விகளாகவே சித்தரிக்கப்படுகிறான். ஏனெனில், நான் சித்தரிக்க விரும்புவது கூட்டமாக செயல்படுவதன், அடக்குமுறைக்கும் அநீதிக்கும் எதிரே தனிமனிதனாக அன்றி குழுவாக, சமூகமாக இணைந்து செயல்படுவதன் புத்திசாலித்தனத்தையும், வெற்றியும்தான். எனது கதாநாயகன் தோல்வியடைய காரணம் அவன் தனித்து நின்றமையே என்ற உண்மையை எனது மக்களுக்கு எடுத்துக்கூற முயற்சித்தேன். என் தனிப்பட்ட கருத்துப்படி ஒரு நாட்டின் விடுதலை, அடக்குமுறைக்கெதிரான வெற்றியளிக்கக் கூடிய நடவடிக்கை தனிமனிதனில் அல்ல கூட்டமாக இணைந்த, ஒத்துழைக்கும் மனோநிலைக்கு தட்டியெழுப்பப்பட்ட ஒரு சமூக நடவடிக்கை மூலமே நிறைவேற்றப்படலாம் என்பதே.

அ. பென்ஜ் : துருக்கிய தணிக்கை முறை எவ்வாறு உங்களை கட்டுப்படுத்தியது? இத்தணிக்கையின் கட்டுப்பாடுகளை கடந்து உங்கள் திரைப்படங்களை தயாரிக்க முடிந்ததா? குர்திஷ் அனுபவங்களை தடையின்றி, வெளிப்படையாக பிரதிபலிக்க, சித்தரிக்க முடிந்ததா?

இ. குனே : இதுவரை என்னால் என்னை பூரணமாக வெளிப்படுத்த முடியவில்லை என்றே கூறலாம். எப்போதும் ஏதோவொரு தணிக்கை முறைக்கோ, தடைகளுக்கோ கட்டுப்பட்டவனாகவே என்னால் செயற்பட முடிந்தது. ஆகவே தான், நான் சொல்ல, விளக்க விரும்பியதை தணிக்கைக்கு உட்படாத வகையில் திரையிட்டு சித்தரிக்க முயற்சித்தேன். என் திரைப்படங்களில் நான் உருவகக் கதைகளை பெரிதும் பிரயோகித்ததன் காரணம் இதுவே. என் பார்வையாளருக்கு விளங்கக்கூடிய வகையில்,

அதே சமயம் தணிக்கைக்கு உட்படாத வகையில் என்னால் என் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த முடிந்தது எனலாம்.

அ. பென்ஜ் : முதலாளித்துவத்தின் தாக்கங்கள் தூரிகையின் மென்மையான கோடுகளாய் மிளிர, நிலப்பிரபுத்துவ முறையின் தீமைகள், பாதகமான விழுமியங்கள் நேரடியாக உங்கள் திரைப்படங்களில் சித்தரிக்கப்பட காரணம் என்ன?

இ. குனே : துருக்கியில் 1950க்கு பின் நிலப்பிரபுத்துவமுறை ஆட்டம் காண தொடங்கியதைத் தொடர்ந்து, துருக்கிய சமூகத்தின் புதிய சமுதாய அமைப்பை நோக்கிய தேடல் பல பிரச்சனைகள், துன்பங்களைப் பெருகச் செய்தது. இந்நிலைமையை, மக்களின் இவ் அனுபவத்தை திரைப்படங்களில் பிரதிபலிக்கச் செய்வது முக்கியமாகப் பட்டதெனக்கு. எந்தவொரு, சமூகத்திலும், சமூக மாற்றங்கள் அந்நாட்டு கலைத்துறையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆனால், சமூகமாற்றங்களை, போராட்டங்களை பிரதிபலித்து கலைத்துறை இயல்பாய் மலர துருக்கியில் தடையாய் இருந்தது எம்மை கட்டுப்படுத்திய நடைமுறையிலிருந்த தணிக்கையே எனலாம்.

சில சமூக பிரச்சனைகளின் முழுமையான பரிமாணங்களை ஆராயாமல், அரைகுறையாக, மேலோட்டமாக சிலசமயம் திரைப்படங்களில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டமைக்கும் இந்த தணிக்கையே காரணம். இன்று நான் சிறையிலிருக்க காரணம், சமூக பிரச்சனைகளின் முழுமையான பரிமாணங்களை கலை மூலம் எடுத்துக்காட்டுவதை என் கடமையாகக் கருதியதால்தான்.

அ. பென்ஜ் : நீங்கள் குர்த் (Kurd) இனத்தைச் சேர்ந்தவரென்பது எவ்வகையில் உங்களைப் பாதித்தது?

இ. குனே : எனது தாயும், தந்தையும் ரஷ்ய ஆதிக்கம் காரணமாக உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தவர்கள் — தாய்நாட்டிலேயே அகதிகளானோர். ஆனால், துருக்கியில் ஓர் குர்த் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் தன் தாய்மொழியையோ, தன் கலாச்சாரத்தையோ பின்பற்ற தடைவிதிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வகையான சூழலிலேயே நான் வளர்ந்தேன். 15 வயதிற்கு

வாழ்வின் தொலைவு

நிலா

ஒடுக இளைஞ
ஒடுக!

வெண்பனி துருவலாய்
வீழ்ந்து படிகிற
வீதியின் ஓரம்,
இளமையாய்
விடிகிற காலையை
அமைதியாய்
ரசிக்கும் இக்கவிஞனை
உங்கள்
கடை விழிப் பார்வையால்
அலட்சியப் படுத்தி—

கால்கள் பனியினுள்
புதையவும்,
கைகள் குளிரினில்
விறைக்கவும்,
“டாலரை”ப் பொறுக்கும்
அவதியில் நீவிர்—
வெறி கொண்டோடுக!

பொறுக்கிய டாலரை
முப்பதால் பெருக்கி,
வங்கியில் அதனை
வைப்பினில் இட்டு,
இருபத்தைந்தனை
இருக்கிற கணக்கை
இருநூற்றிருபத்து—
ஐந்தென ஏற்றுக்!

“உயிரும் பணமும்
உத்தரவாதம்”—ஆயின்
சீட்டுப் பிடித்தலும்
சிலது வேளையில்
சரிவரல் கூடும்!

இவ்வாறாக—
காரும் வீடும்

கரண்டு'ச் சாமானும்
கட்டுப் பணத்தில்
வாங்கிய செய்தி
நீட்டி முழக்கி
வீட்டுக் கெழுதுக!

உம்மிலும் விரைவாய்
ஒடிய பெரியவர்
உமக் கென
பணத்துடன் தருகிற
பெண்ணினை மணந்து
இறுதியில்
நீர் விலை போகுக!

பின்னொரு மாலையில்—

வட்டியும் முதலுமாய்
வளர்கிற கடனும்,
'கிறெடிற்' காட்டும்,
வீட்டுத் தூத்த—

இரவியில் உங்கள்
மனைவியை ஒழுங்காய்
புணருதல் கூட
இயலா வகையில்—
வாங்கிய காரினில்
இன்னும் வீச்சாய்
தலை தெறித்தோடுக!

உம்பாட்டில் ஒடுதல்
ஒருவாறு முடியும் எனினும்
எதுவோ ஒன்று
வீட்டுக் கலைக்க
வீதியில் உமது
வாழ்வனைத் தொலைத்து,
பிடிபடா தோடுதல்
கடினமென்றுணர்சு!

அறிவு ஜீவியாக வளரத் துடிக்கும்
ஒரு அப்பாவிப் பொதுமகனின்

கேள்விகள்

(எழுத்து வடிவில் : மூன்று அடிக்குறிப்புகளுடன்)

சேரன்

மீசைக்கும் ஜனநாயகத்துக்கும்
என்ன உறவு?¹
தாடிக்கும் புரட்சிக்கும்
என்ன தொடர்பு?²

கேள்வி, சிக்கலாகவும்
பொதுமைப்பட்டதாகவும் தோன்றுகிறது
இல்லையா?
சரி
கேள்வியைச் சுலபமடிக்குவோம்

முதல்வர் மீசையை எடுத்ததும்
ஜனநாயகம் வந்து விடுகிறதா?
அல்லது
தலைவருக்குத் தாடி
மேலும் வளர்ந்ததும்
புரட்சி வந்து விடுகிறதா?

மனித உயிரின் விலை பூச்சியம்
ஆன பிற்பாடு
யாழ்ப்பாணத்தில் வெங்காயம்
விலை குறைந்திருக்கிறது
என்று சொல்வதில் என்ன இருக்கிறது?

'யாழ்ப்பாணத்துத் தூர்தர்ஷனில்'
தமிழ்ச் செய்தி வாசிக்கும்
அசுடனின் முகத்தில்
எக்கச் சக்கமாகப் பவுடரை
அப்பியது யார்?

மற்றும்
அவனுடைய முப்பத்திரண்டு பற்களையும்
இன்னும் விட்டு வைத்திருப்பது யார்?
அதற்கு 'அறிவு பூர்வமான' காரணம் என்ன?

இந்திய சமாதானம் காக்கும் படைக்கு
(இலங்கைக்கு சமாதானம் அல்ல)
எஸ். ஜி. கில் என்று பிரிகேடியரை
அனுப்பியவனின் மண்டையில்
எத்தனை மயிர்கள்?

முல்லைத் தீவுக் காட்டுப் பக்கம்
மிரள மிரள விழித்துக் கொண்டு
இந்திய-பாக்கிஸ்தான் எல்லைப் புறத்தில்
'துலுக்கப்' பயலுடன்
சண்டை போடுவதாய்
எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்
ஜவானின் மேல்
ஆத்திரங் கொள்வதா?
அனுதாபப் படுவதா?

இந்தியப் படை முகாமிலிருந்து
காத தூரம் வரை மணம் பரப்பும்³
நெய்யில்
நம்மூர்க் கருவாடு பொரித்தரல்
எப்படி இருக்கும்?

புலிகள் இலங்கை அரசுடன் என்கிறார்கள்
மற்றக் குழுக்கள்
இந்திய அரசுடன் என்று சொல்கிறார்கள்

1. மேசையில்லா வகுப்பறையும்
மீசையில்லா ஆணும் ஒன்று
என்று சச்சி சொன்னார் அன்று
ஆண்கள் குறைந்து கொண்டே போகும்போது
மீசையைப் பற்றிப் பேசினான்
பாடசாலைகள் இல்லாதபோது
வகுப்பறையைப் பற்றிப் பேச என்ன இருக்கிறது?

2. தாடியிலும்
மார்க்ஸ் தாடி, லெனின் தாடி, ட்ரொட்ஸ்கி தாடி, காஸ்ட்ரோ தாடி
ஆய பல உள;
என்னது முன்னது
உன்னது எதுவோ?

3. "ஆஹா! என்ன வாசனை?"

உருதுச் சிறுகதை

தீவ்

கே. சொறையில்

ஆங்கிலம் வழியாக தமிழில் : இ. கிருஷ்ணகுமார்

“உன்னுடைய தாய் தந்தையர் உயிருடன் இருக்கிறார்களா?”

“ஆம்..”

“கடைசியாக அவர்களை நீ எப்போது சந்தித்தாய்?”

“பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு”

“உனக்கு சகோதரன் அல்லது சகோதரி இருக்கிறார்களா?”

“ஆம். இருக்கிறார்கள்.”

“கடைசியாக எப்போது அவர்களைச் சந்தித்தாய்?”

“ஏழு வருடங்களுக்கு முன்பு.”

“எங்கே சந்தித்தாய்?”

“ஒரு சூப்பர் மார்க்கட்டில்.”

“உனக்கு நண்பர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா?”

“இல்லை?”

“உனக்கு வீடு இருக்கிறதா?”

“இல்லை.”

“அப்படியென்றால் எங்கே சீவிக்கிறாய்?”

“தெருவில்.”

“உனக்கு ஏதாவது வருமானம் உண்டா?”

“இல்லை.”

“அப்படியானால் எப்படி வாழ்கிறாய்?”

“ஏதோ வாழ்கிறேன்.”

“எவ்வளவு காலம் இப்படி வாழ்கிறாய்?”

“பன்னிரண்டு வருஷங்களாய்.”

“உனக்கு வாழ்க்கையில் என்ன வேண்டும்?”

“ஒன்றுமில்லை.”

“உன்னுடைய வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் என்ன?”

“அப்படி ஒன்றும் இல்லை.”

“உனக்கு நல உதவிகள் செய்ய ஏற்பாடு பண்ணட்டுமா?”

“வேண்டாம், நன்றி.”

“உனக்கு தங்குவதற்கு இடமாவது ஒழுங்கு பண்ணித் தரட்டுமா?”

“வேண்டாம் பரவாயில்லை.”

“உனக்கு சாப்பிடுவதற்கு காசுவேண்டும் தானே?”

“வேண்டாம். நான் நன்றாக இருக்கிறேன்.”

“என்ன வகையில் நாங்கள் உனக்கு உதவ முடியும்?”

“கவலைப்பட வேண்டாம். நான் நன்றாகவே இருக்கிறேன்.”

என்னுடைய சமூக சேவை ஊழியருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. என்ன சொல்ல தென்றும் தெரியவில்லை.

பொலீஸ்தான் அவனைப் பிடித்து ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டி வந்தார்கள். அவன் பல வாரங்களாக தெருவில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தானாம். அவனுக்கு சாப்பாடு இல்லை; தங்குவதற்கு இடமும் இல்லை. பார்த்தால் நாடோடி போல் இருந்தான். காலநிலையும் வர வர மோசமாயிருந்தது. கடுங்குளிர். குளிர்காலத்து உறை பனியும் விழத் தொடங்கிவிட்டது. அவன் ஒரு பஸ் நிலையத்தில் கடுங்குளிரில் இரவில் படுத்திருந்ததை பார்த்த பொலீஸ்காரருக்கு கவலை யாயிருந்தது. அவன் வெளிநிப்போய் பலவீனமாக இருந்தான். அவன் குளிரில் விறைத்தே செத்துவிடுவான் என்று எண்ணினார்கள்.

“இவனை ஒரு டாக்டரிடம் அனுமதித்து பார்க்கும்படி செய்வோம்” என்று ஒரு பொலீஸ்காரன் ஆலோசனை கூறினான்.

“உன்னை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கட்டுமா?”
நான் கேட்டேன்.

“வேண்டாம். எனக்கு ஒரு வருத்தமும்
இல்லை.”

எனக்குக்கூட என்ன செய்வதென்று தெரிய
வில்லை. சமூக சேவை உத்தியோகத்தர்
அவனது பெற்றோர்களைக் கூப்பிட்டார்.
பெற்றோர்கள் அவனை வீட்டிற்கு அழைத்துச்
சென்று தாங்கள் கவனிப்பதாக கூட்டிச் சென்
றார்கள்.

இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு மீண்டும்
பொலீஸ் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்
திருந்தது. முதலில் ஏற்பட்ட இரண்டக
நிலையே இப்போதும் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது.
இந்த தடவை சமூக சேவை உத்தியோகத்தர்
அவனது சகோதரிக்கு அழைப்பு விடுத்தார்.
சகோதரியும் வந்து அவனை வீட்டிற்கு
அழைத்துச் சென்றாள். ஆனால் அவனோ
ஒரு வாரத்திற்குள் மீண்டும் அங்கிருந்து வெளியே
றி விட்டான்.

பொலீஸ்காரர்கள் மீண்டும் அவனை ஆஸ்பத்திரி
ரிக்கு கூட்டி வந்தார்கள். அவனுக்கு பைத்தி
யம்தான் பிடித்திருக்கிறது. அவனை சில
வாரங்கள் மனநோய் ஆஸ்பத்திரியில் பூட்டி
வைத்து வைத்தியம் செய்ய வேண்டும் என்றார்
கள். நான் அதற்கு உடன்படவில்லை. தீவிர
மான விலகிய போக்கும், ஒத்தோட விரும்பாத
தன்மையும் இருக்கவேண்டும் என்றே நான்
எண்ணினேன். சமூகத்தாலும், பொலீசாலும்
அவன் போக்கை சகித்துக்கொள்ள முடிய
வில்லை. சமூக சேவை உத்தியோகத்தர் இம்
முறை அவனை ஒரு விடுதிக்கு அனுப்பினார்.
இனிமேல் அவன் நகரத் தெருக்களில் காணப்
பட்டால் சிறைக்குத்தான் அனுப்பப்படுவான்
என பொலீசார் பயமுறுத்தினார்கள். அவன்
சிரித்தான். அவன் அதையெல்லாம் பெரிதாக
யோசிக்கவில்லை.

சில வாரங்களுக்குப் பிறகு ஒரு ஞாயிற்றுக்
கிழமை காலை மனிதன் ஒருவன் தனது மகனை
அருகில் உள்ள நகரப் பூங்காவிடம் உலாவ
அழைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தான். பூங்கா
வின் நடுவில் உள்ள குளத்தில் ஏதோ ஒன்று
மிதந்து கொண்டிருந்ததை அந்தச் சிறுவன்
பார்த்துவிட்டு ‘டாடி அது என்ன’ என்று
தகப்பனைக் கேட்டான். அந்தப் பொருள்
என்ன என்பதை அந்த மனிதன் உடனே
அடையாளம் கண்டு கொண்டான். அது ஒரு
இறந்த மனித உடல். உப்பியிருந்த அந்த
உடல் முகம் குப்புற மிதந்து கொண்டிருந்தது.
அவன் உடனடியாக அருகில் இருந்த டெலி
போன் பூத்திற்குச் சென்று டெலிபோன் செய்
தான். அம்புலன்ஸ் மருத்துவக்குழு வந்தது.
உடலை எடுத்து பிளாஸ்டிக் பைக்குள் போட்டு
அம்புலன்ஸ்க்குள் வைத்தார்கள். அந்த
மனிதனும் மகனும் அந்த உடலுடன் அம்பு
லன்ஸிலேயே ஆஸ்பத்திரி அவசர பிரிவுக்கு
போனார்கள்.

நான் உடலைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருக்கும்
போது அந்த சிறுவன் மனங்குழம்பிப் போயிருந்
தான். தந்தையைப் பார்த்து அவர் கையைப்
பிசைந்து கொண்டே “டாடி” என்றான்
மெதுவாக.

“என்ன மகனே?”

“எங்களுடைய டீச்சர் சொன்னா எல்லாப்
பக்கமும் நீரால் சூழப்பட்ட ஒன்றை தீவு என்று
கூறுவார்கள்” என்றான்.

“அது உண்மைதானே.”

“இந்த மனிதனும் தீவா டாடி?”

அந்த மனிதன் சிறுவனை தூக்கி, சிரித்து
மெதுவாக அணைத்துக்கொண்டான்.

(நன்றி : Frank, No. 10.1988)

○ ○ ○

K. சொறெயில் பாகிஸ்தானில் பிறந்தவர். தற்போது கனடாவில் மனநோய் மருத்துவராக பணி
யாற்றுகிறார். இவரது அநேகமான சிறுகதைகள் அந்நிய மண்ணில் குடியேறிய குடும்பங்களை
கருவாகக் கொண்டவை. “தீவு” கதை, Frank: An International Journal of Contemporary
Writing & Art, Paris என்னும் சஞ்சிகையின் பத்தாவது இதழில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்தது.

கவிதைகள்

சுகுமாரன்

அவரவர் வீடு

ஒரே வீட்டில் வாழ்கிறோம் நாம்
ஒரே வீட்டில் வாழ்ந்தாலும்
ஒரே வீட்டிலும்
ஒவ்வொரு வீட்டில் வாழ்கிறோம்.

என் வீட்டுச் சுவரில் உன் படம்
எனினும்
உன்னுடையதல்ல எனது வீடு
உன் வீட்டுச் சுவரில் என் படம்
எனினும்
என்னுடையதல்ல உனது வீடு.

எனக்கு என் வீடு
உனக்கு உன் வீடு.

என் வீட்டுக் கதவு வழியாக
நீ நுழைய முடிவதில்லை
உன் வீட்டுக் கதவு வழியாக
நானும்.

நாம் வீடுகளில் வாழ்கிறோமா?
அல்லது
வீடுகளின் காவலில் இருக்கிறோமா?
எனக்குப் புரியவில்லை
உனக்கு?

கடைசிக் கவிதையின் முதல் வரி

என் காலத்தின் கனவுகள் ஒளிரும் ஒரு வரியை
என் உயிரின் வாசனை வீசும் ஒரு வரியை
இதில்தான்,
இந்தக் குறிப்பேட்டின் ஏதோ பக்கத்தில்தான்
என் கடைசிக் கவிதையின் முதல் வரியை எழுதி
வைத்தேன்
ஆலிலை ஒன்றால் அடையாளம்
வைத்திருந்தேன்.

இன்று அந்த வரி
காகிதத்திலிருந்து இலை நரம்புகளில் இடம்
மாறி உயிர்த்தது.

காகிதத்தில் ஓடியது நரம்பா?
இலையில் படர்ந்தது வரியா?

ஒவ்வொரு நரம்பிலும் ஒரு கிளை
ஒவ்வொரு கிளையிலும் ஒரு இலை
காகித வெளியில் விழுதூன்றி நிமிர்கிறது
ஆல மரம்.

காற்றில் கமழ்கிறது
என் உயிரின் வாசனை வீசும் ஒரு வரி...
இலைகளில் சுடர்கிறது
என் காலத்தின் கனவுகள் ஒளிரும் ஒரு வரி...

அது
என் கடைசிக் கவிதையின் முதல் வரி.

திரும்ப வந்தவர்கள்

அதோ
எரியும் காட்டிலிருந்து தப்பிய பறவைகள் போல
அவர்கள் வருகிறார்கள்

பொசங்கிய முகம்,
சாம்பல் உதிரும் உடையுடன்
தெற்கிலிருந்து வந்தவன் இவன்
என் தோட்டத்தில் நட
ஓர் எருக்கள் செடியைக் கொண்டு
வந்திருக்கிறான்.

நமது கனவுகளின் மயானத்தில்
எருக்கள் செடிகள் ஏராளம் விளைகின்றன.

கிழக்கிலிருந்து வந்தவன் மீது
என் தாயின் கருப்பைச் சுகந்தம்
ஆனால்
அவள் நீட்டிய ஆரஞ்சுச் சளைகள்
இரத்த நிறம், மாமிசச் சுவை.

நமது சகோதரத்துவம்
இரத்தம் உறிஞ்சிப் பூத்துக் குலுங்கிறது.

மேற்கிலிருந்து
நிர்வாணமாக வந்தவன் இவன்

என் முத்தங்களின் ஈரம் பதிந்த உடலில்
காற்றின் நகங்கள் செதுக்கிய வடுக்கள்.

அவள்
அவிழ்த்து வைத்த பொட்டலத்தில்
நான் பரிசாக முன்பு அறுத்தளித்த என் காது.
அவளுடைய பழைய சொற்கள் தேங்கி
சீழ் கோத்திருந்தது அதில்.

நமது காதற் காலம்
முட்கள் நிலைத்துக் களிம்பேறி
அடகுக் கடைப் பெட்டகத்தில் துருப்பிடிக்கிறது
இதோ
வடக்கே போனவன் முடமாகித் திரும்புகிறான்.
மழிக்கப்பட்ட அவன் தலையில்
கசாப்புக் குறி.

அவனுடைய ஆட்டுக் குட்டியின் கண்களில்
அரிவாளின் மின்னல்.

நமது காருண்யம்
பலிபீடத்தில் ஈ மொய்த்துக் கிடக்கிறது.

இங்கே
இருளின் மௌனம் புலம்புகிறது.
காத்திருப்போம்
நாளை அல்லது நாளை அல்லது நாளை
ஒளியின் புன்னகை விடியும்.

கனடாத் தமிழரும் கனவுகளும்

குமார்முர்த்தி

தாய் மண்ணை விட்டு கிட்டத்தட்ட பத்தாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் இன்னொரு நாட்டில், முற்றிலும் வேறுபட்ட சீதோஷண நிலைமை, சுவாத்திய நிலைமை, நில அமைப்பு, மொழி, கலாச்சாரம், பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், இன்ன பிற இத்தியாதிகளும் மாறுபட்ட இக்கனடா நாட்டில் பெருந்தொகையான தமிழ் மக்கள் வாழுகின்றனர். கனடா நாட்டில் வந்து குடியேறியுள்ள தமிழ் மக்களை இரண்டு பிரிவுக் குள் அடக்கலாம்.

(1) கனடிய அரசாங்கத்தின் சட்டதிட்டங்களுக்குட்பட்டு அனுமதிபெற்று (Visa + Sponsor) கனடா நாட்டில் வந்து குடியேறி வாழுகின்றவர்கள்.

(2) சட்டபூர்வமான விசா பெற்றுக் கொள்ளாமல், கனடா நாட்டிற்குள் புகுந்து தஞ்சமடைந்து பின் அனுமதி கோரி விண்ணப்பித்து இருப்பவர்கள். (Refugee client).

முதலாவது வகையைச் சேர்ந்தவர்கள் 1965ம் ஆண்டு தொடக்கத்திலிருந்து குடியேறத் தொடங்கி இன்றுவரை குடியேறிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். வாழ்ந்துகொண்டுமிருக்கிறார்கள். சிறுதொகையைக் கொண்ட இப்பகுதியினர், நாட்டின் பல பாகங்களிலும் பரந்து உதிரிகளாகவும் மிகச் சிறு கூட்டங்களாகவும் வாழுகின்றனர். இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர்கள் 1983ம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் குடியேறத்தொடங்கி பெரிய அளவு எண்ணிக்கையிலானவர்கள் இன்றுவரை வந்து குடியேறிக் கொண்டேயிருக்கின்றார்கள். இவர்கள் மொன்றியல் (Montreal) ஒன்ராறியோ (Ontario) போன்ற தொழில் நகரங்களில் செறிந்து வாழுகின்றனர். நாட்டின் பல ஏனைய இடங்களிலும் சிறுதொகையினர் வாழுகின்றனர்.

இந்த இரண்டு வகையானவர்களிலும் பலவேறுபாட்டை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

ஒரே தாய்நாட்டில்தான் இருந்து வந்தவர்களாயினும், ஒரே இனம், ஒரே மொழி என்ற தன்மை காணப்படாதும்கூட இந்த இரு சாராரும் இக்கனடா நாட்டில் கைகோர்த்துச் செயற்படுவது மிகமிகக் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகிறது. அத்துடன் ஒதுங்கி வாழும் நிலையும் காணப்படுகின்றது.

இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்னவென்று ஆராயுமிடத்து முதலாமவர்களை எடுத்துக் கொண்டால், உயர் கல்வி கற்றவர்களாகவும், மேலைநாட்டு நாகரீகத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டவர்களாகவும், கூடுதலாக ஆங்கில மொழியை உபயோகப்படுத்துபவர்களாகவும், பலர் தாய்நாட்டுடன் தொடர்பு குறைந்தவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர்- இவர்களின் தாய்நாட்டு சரித்திரத்தைப் பார்க்கும்போது அங்கும் இவர்கள் ஒரு மேட்டுக்குடி வாசிகளாகவே இருக்கின்றனர். பண வசதி படைத்தவர்களாகவும், உயர்கல்வி கற்றவர்களாகவும், இவர்களின் உறவினர்கள் ஆரம்ப காலங்களில் லண்டன், மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற இடங்களுக்கு சென்று கல்வி வேலைவாய்ப்பு போன்றவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டதால் அந்த நாடுகளுடன் தொடர்புகொண்டவர்களாகவும், பிற நாடுகளுக்கு சென்று குடியேறுவதும் வேலைவாய்ப்புப் பெறுவதும் தங்களுக்குரியதொன்றுதான் என்ற மனோபாவம் கொண்டவர்களாகவும், தாய்நாட்டு வழக்கப்படி சமூகத்தில் ஒருபடி உயர்ந்த அந்தஸ்தை எடுத்துக்கொண்டவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

அடுத்து இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர்களை எடுத்துக்கொண்டால் இதில் ஈழத்தமிழர் சமூகத்தின் எல்லாத் தட்டு மக்களும் அடங்கியிருக்கின்றனர்.

1. உயர்கல்வி கற்ற அல்லது உயர்வேலைவாய்ப்புக்களில் இருந்தவர்கள் — டாக்டர், பொறியாளர்கள், ஆசிரியர்கள், எழுது வினைஞர்கள், வக்கீல்கள் போன்றவர்கள்.

2. வியாபாரங்களில் ஈடுபட்டோர் அல்லது பணம் உள்ளவர்கள்.

3. நடுத்தர விவசாய அல்லது உழைப்பாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இந்த மூன்றாவது ரகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் இன்று கனடாவில் மிகப்பெரும் எண்ணிக் கையில் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் கனடா மட்டுமல்ல மேற்கைரோப்பிய நாடுகள் மத்திய கிழக்கு நாடுகள் பலவற்றிலும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனர். பெரும்பாலும் இவர்கள் இளம் தலைமுறையினராக இருப்பதும் குறிப் பிடத்தக்கது. பல்கலைக்கழகம்வரை சென்று படித்தவர்கள், AL/CL படித்தவர்கள், பொறியியற் துறையிற் பயின்றவர்கள், சிறு கைத் தொழிற் துறையிற் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் ஆரம்பக் கல்வியை மட்டும் முடித்தவர்களும் மற்றும் விவசாயம், மீன்பிடி போன்றவற்றை தொழிலாகக் கொண்டிருந்தவர்கள், இப்படிப் பலரும் அடங்குகின்றனர். இலங்கை இராணுவம், இந்திய இராணுவம் போன்றவற்றின் தாக்குதலுக்கு உள்ளானவர்களும் ஆயுதப் போராட்டக் குழுக்களுடன் பரிச்சயமுள்ளவர்களும் இதில் அடங்குவர். ஆக, ஈழத்தமிழ் சமூகத்தின் சகல மட்டங்களிலும் உள்ளவர்கள் அடங்கிய 45,000க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் இக்கனடா நாட்டில் வசிக்கின்றபடியால் இங்கும் பல சமூகப் பிரச்சனைகள் தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டது. சாப்பாட்டுக்கே திண்டாடும் நிலை என்றிருக்கும் தமிழர்களும் இங்கில்லை. பெரிய பணக்காரத் தமிழர்களும் இங்கில்லை. ஆனால் நன்றாக உழைத்தால் முன்னேற்றமாக வாழலாம் என்கின்ற நிலை இந்நாட்டில் இருக்கின்றபடியால் பல தமிழர்கள் கடின உழைப்பின் மூலம் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பலர் வீடு வாங்கியிருக்கின்றனர். அநேகம்பேர் வாகனங்கள் வாங்கியுள்ளனர். வீட்டுக்கு தேவையான தளபாடப் பொருட்கள் வசதிக்கேற்றவாறு வாங்குகின்றனர். தனி நபரோ அல்லது கூட்டுச் சேர்ந்தோ இலங்கை இந்தியப் பொருட்கள் வாங்கக்கூடிய கடைகள் நடத்துகின்றனர். ஒருசில உணவகங்களும் திறக்கப்பட்டு அங்கு இலங்கை இந்திய உணவுகளும் கிடைக்கின்றன. ஒருசில தமிழர்களால் சிறுசிறு தையற் தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இது தவிர நகைக்கடை, மீன்

கடை, டிராவல் ஏஜென்சி கார் பராமரிப்பு நிலையம், வீட்டுத் தரகர், காப்புறுதித் தரகர் இப்படி சொந்த தொழில்கள் மூலம் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள் பல தமிழர்கள். ஆலைகள், வங்கிகள், எரிபொருள் நிரப்பு நிலையங்கள், காவற்பணி நிறுவனங்கள் (Security Service), உணவு விடுதிகள், பேக்கரி, பற்றுவாடா செய்தல், தனியார் வியாபார நிலையங்களில் பணி புரிதல் இப்படி அன்றாட கூலித்தொழில் செய்யும் தமிழர்கள் தான் நிறையப் பேர் உள்ளனர். பொதுவாக உடல்நிலைக்கேற்ப தொழிலைத் தேடிக்கொள்ளும் வசதி இருப்பதால் அவரவற் கேற்ற வேலைகள்மூலம் வருவாயைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றனர். உதாரணமாக நல்ல திட காத்திரமான ஒருவர் ஒரு இரசாயன ஆலையிலோ (Chemical Factory) அல்லது கனரக வாகனங்கள் ஓட்டுவதன் மூலமோ கூடுதலான சம்பளத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். அதே நேரத்தில் உடல் உபாதைகளால் அவஸ்தைப்படும் ஒருவரோ அல்லது முதிர்ச்சியுற்றவரோ வங்கி, காவற்பணி, வியாபார நிலைகள் போன்றவற்றில் நடுத்தர சம்பளத்துக்கும் (Minimum) கூடிய சம்பளத்திற்கும் வேலை செய்யலாம். பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் நெசவு ஆலைகள், பிளாஸ்டிக் பக்ரறி, தையல் நிலையங்கள், உறையிடுதல் (Packaging), கைவீணை ஆலைகள் (Handfinishing Factory) போன்றவற்றில் பெரும்பாலான பெண்கள் வேலை செய்கின்றனர். ஆங்கில அறிவுடைய பெண்கள், வங்கிகள், குமாஸ்தா வேலைகள், வியாபாரப் பிரதிநிதிகள் போன்ற வேலைகள் செய்கின்றனர். பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் நடுத்தரச் சம்பளம்தான் பெறக்கூடியதாக உள்ளது. இது தவிர குழந்தைகள் பராமரிப்பு, விசேசங்களுக்கான சிற்றுண்டி வகைகள் செய்து கொடுத்தல், தைத்துக் கொடுத்தல் என்று வீட்டில் இருந்து செய்வதன்மூலம் சில பெண்கள் மேலதிக வருமானத்தையும் பெறுகின்றனர். பெரும்பாலான ஆண்கள் இரண்டு வேலை நேரங்களிலும் (இரண்டு வேலை) வேலை செய்கின்றனர். அல்லது ஒரு முழு நேர வேலையும் ஒரு பகுதி நேர வேலையும் செய்கின்றனர். ஏறத்தாழ 60 சதவீதமான ஆண்கள் ஒரு நாளைக்கு 14—16 மணி நேரம் வேலை செய்கின்றனர். அதே வீதமான பெண்கள் 7—9 மணி நேரம் வேலை செய்கின்றனர். இக்கடின உழைப்பின் மூலம்தான் உயர்ந்திவரும் வாழ்க்

கைச் செலவை ஈடுகட்டக்கூடியதாக உள்ளது. தனி நபராக வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கும் குடும்பமாக உள்ளவர்களின் வாழ்க்கைச் செலவுக்கும் நிறைய வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. இது மொன்றியல் நகருக்கும் ஒன்றாறியோ நகருக்கும் சிறிது வேறுபடுகின்றது. சாதாரணமாக இரு படுக்கையறை கொண்ட குடியிருப்பு 600 டாலருக்கும் மேல்தான் உள்ளது. இது தவிர வீடுகளுக்குக் கீழ் உள்ள நிலவறை (Basement)களையும் தமிழர்கள் வாடகைக்கு எடுத்து குடியிருக்கின்றனர். இதுவும் 650 தொடக்கம் 1000 டாலர் வரை வாடகை அறவிடப்படுகின்றது. மொன்றியல் நகரில் ஒரு படுக்கையறை 350 — 450க்குள் அடங்குகின்றது. கணவன் மனைவி ஒரு பிள்ளை கொண்ட ஒரு குடும்பத்தின் கணிப்பீட்டை நோக்கினால் ஏறத்தாழ

ஆண் : முழு நேர வேலை மணிக்கு 8 டாலர் வீதம் மாதம் 1280 டாலர்

பகுதி நேர வேலை மணிக்கு 8 டாலர் மாதம் 640 டாலர்

இதில் — CPP QUPP R.R.C.	33.60
UIC	38.90
மத்திய அரசின் வரி	310.00
மருத்துவ காப்புறுதி	59.00
	<hr/>
	441.50

நிகர வருமானம் 1479.50

பெண்: முழு நேர வேலை மணிக்கு 6.50 டாலர் வீதம் மாதம் 1040 டாலர்

மேற்போந்த வரிகள் கழிப்புக்கள் போக மிகுதி 880 டாலர்

குடும்பத்துக்கான மாதாந்திர செலவு :-

வீட்டு வாடகை—1 படுக்கையறை மளிகைச் சாமான் (விருந்தினர்கள் தவிர்த்து)	630.00
தொலைபேசி (உறவினர்கள் அடிக்கடி கொழும்பு வராமல் இருந்தால்)	240.00
புடவை—காலணி வகைகள் (குளிர் காலத்துக்கும் கோடை காலத்துக்கும் வேறுபடும்) சராசரி	100.00
மருந்துச் செலவு	200.00
	80.00

பிள்ளை பராமரிப்பு அரசாங்க நிலையம் (தனியார் எனின் இரட்டிப்புத் தொகை)	80.00
வீட்டுத் தளபாடங்களுக்கான கட்டுக்காசு இது பெரும்பாலும் கடனில் (Loan) அல்லது கடன்வழங்கும் அட்டை (Credit Card)	180.00
பிள்ளையின் பாடசாலை உபகரணம் + விளையாட்டுப் பொருட்கள்	50.00
இங்கு நடக்கும் திருமணவிழா-பிறந்த நாள் விழா போன்ற வைபவங்களுக்கு அன்புளிப்பு வழங்கும் செலவு	80.00
பயணப் பத்திரம் மாதாந்திரம் (Metro Pass) இருவர்	100.00
	<hr/>
	1740.00

சீட்டுகட்டுதல், உறவினருக்கு அனுப்புதல், வட்டிக்கு பணம் எடுத்து அனுப்பிவிட்டு வட்டிகட்டுதல், அளவுக்கதிகமான தொலைபேசிக் கட்டணம், ஓய்வு நாட்களின் விருந்து இவைகள் கணக்கிலெடுக்கப்படவில்லை. இது தவிர பெரும்பாலானவர்கள் கார் வைத்திருக்கின்றனர். புதிய கார் வைத்திருப்பவரென்றால் 250 — 375 வரை கட்டுப்பணமாகும். பெற்றோல், பராமரிப்பு, வரி உட்பட 120 டாலர். காருக்கான காப்புறுதி 160 டாலர் (குறைந்தபட்சம்). புதிய கார் வைத்திருக்கும் ஒருவர் சராசரி 550 டாலர் வரை மாதம் செலவழிக்க வேண்டும்.

தனி நபரைப் பொறுத்த வரையில் வீட்டு வாடகை பாதியாக அல்லது மூன்றில் ஒன்றாகக் குறையலாம். ஏனைய செலவுகளிலும் சிறிது வேறுபாடு காணலாம். அடுத்து பல தமிழர்கள் சொந்தமாக வீடு வாங்கியுள்ளனர். அவர்களின் நிலை சில இடங்களில் சந்தோசமாகவும் பல இடங்களில் பரிதாபமாகவும் உள்ளது. பெருமைக்கும் புகழுக்கும் வீடுவாங்கியவர்கள் பலர் கடன்காரராகி அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். பங்காசு வீடு வாங்கியவர்கள் பலர் சண்டை சச்சரவு என்று சிண்டை பிய்த்துக் கொள்ளுகின்றனர், பலர் சந்தோசமாக ஒற்றுமையாக நடக்கின்றனர். கையில் ஓரளவு சொந்தப்பணம் வைத்திருப்பவர்கள் அதை முற்பணம்மாக (Down payment) செலுத்தி வீடுவாங்கியுள்ளனர். இவர்களுக்கு அவளவு கஸ்ரம் இருப்பதாக தெரியவில்லை. பெரும்பாலும் இவர்கள் நைஜீரியா, ஐரோப்பிய நாடுகள், மத்திய கிழக்கு நாடுகள் போன்றவற்றில் இருந்து

சிறிது பணத்துடன் வந்தவர்களாகவும் இருக்கலாம், அல்லது நீண்டகாலம் இங்கு வசிப்பவர்களாகவும் இருக்கலாம். பலர் சீட்டை கழித்து எடுத்து அல்லது வட்டிக்கு பணம் வாங்கி, வீடு வாங்குகிறவர்களும் உண்டு. இரண்டு முழு நேரம் வேலை செய்வதன் மூலம் சகலதையும் தீர்த்து வைக்கலாம் என்று தொடங்கி சுகயீனம் குடும்பப் பிரச்சனை என்று தொல்லைப்படுபவர்களும் நிறைய உண்டு, கனடாவில் வீடுவாங்குவது அவ்வளவு கஸ்டமான விடயமல்ல. இங்கு உள்ள வீடுகளை (1) தனிவீடு (Banglow House) (2) நகரத்திட்ட வீடு (Town House) (3) தொடர்மாடி வீடு, (Appartment) என்று பிரிக்கின்றார்கள். பெரும்பலான தமிழர்கள் தனி வீடு, நகர வீடு வாங்குவதிலேயே நாட்டம் காட்டுகின்றனர். ஒரு தனி வீடு 200000 டாலர் தொடங்கி 400000 வரை பெறுமதியுள்ளது. (சாதாரண தரத்தில் உள்ளது) நகர வீடு 165000 தொடக்கம் 230000 வரை (சாதாரண தரத்தில் உள்ளது) பெறுமதியுள்ளது. உதாரணத்திற்கு 240000 டாலர் பெறுமானமுள்ள மூன்று படுக்கையறைகளையும் திருத்தப்பட்ட நிலவறையையும் (Finished Basement) கொண்ட வீட்டை வாங்கியவரை எடுத்துக் கொண்டால், 10%—15% தான் பணத்தை முன் வைப்பாகப் (Down payment) போட்டிருப்பார். எனில், மிகுதி 215000 டாலரையும் வங்கி கடனாகக் கொடுக்கும். இதற்கு 11 1/4%—19% வரைக்கும் வட்டி அறவிடப்படுகின்றது. இவரின் மாதாந்த கட்டுப்பணமாக 2100—2250 வரை நிர்ணயிக்கப்படும். இது 20—25 வருடத்திற்குள் ஆகும். இதுதவிர மின்சாரம், எரிவாயு (Gas) பராமரிப்புவரி, (Maintanance Tax) எல்லாவற்றிற்குமாக மாதம் 200 டாலர் கட்ட வேண்டும். இனி வீட்டு வருமானத்தைப் பொறுத்தவரையில், நிலவறையை வாடகைக்கு விடுவதன் மூலம் 750 டாலர் பெற்றுக்கொள்ளலாம். அறையை ஒரு நபருக்கு வாடகைக்கு விடுவதன் மூலம் 250—300 வரை கிடைக்கும். பல இடங்களில் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட நபர்களுக்கும் அறையை வாடகைக்கு கொடுக்கின்றனர். எது எப்பிடியாயினும் மாதாந்தம் வீட்டு உரிமையாளர் 1400—1600 வரை கட்டுப்பணமாகக் கட்ட வேண்டும். இப்படி வீடு வாங்கியவர்கள் அனேகம் பேர் வேலைக்கு எந்த விடுப்புக்களும் எடுக்காமல் இயந்திரமாகவே வாழ்க்கையை ஓட்டுகின்றனர். தவிர தங்கள் உறவினர்களை வெளிநாடுகளுக்கு

அனுப்புவதற்கு முகவர் (Agency)களுக்கு பணம் கட்டியவர்களும் சகோதரி திருமணத்திற்காக பணம் அனுப்புவவர்களும் இயந்திரமாகவே வாழ்க்கையைச் செலுத்துகின்றனர். மொத்தத்தில் தங்களின் கடின உழைப்பால் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கனடாத் தமிழர்கள் அனேகம் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள். முன் மாதிரியாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியவர்கள்.

இனி அடுத்த பக்கத்தைப் பார்க்கும் போது எமாற்றுதல், போதை வஸ்து கடத்துதல், அளவுக்கடிகமான மது அருந்தி விட்டு வீதிகளில் திரிதல், ஒரு இயக்கம் அல்லது குழுவுக்கு சார்பாக நடந்து கொண்டு அடிதடி சண்டை போன்றவற்றில் ஈடுபடுதல், அனமெதேய தொலை பேசி அழைப்புக்களைக் கொடுத்து தொல்லைப் படுத்துதல், விவாகரத்து, கொலை, சோரம் போதல் அல்லது தகாத உறவுவைத்திருத்தல், போன்ற சமூகச் சீர்கேடுகளும் குறிப்பிடக் கூடிய அளவு நடைபெறத் தொடங்கி விட்டது.

சீட்டுப்பிடித்தல் கிட்டத்தட்ட 90%மான தமிழர்களின் வழக்கமாக இருந்து வந்தது. சிலருக்கு லாபகரமான தொழிலாகவும் சிலருக்கு அவசரத்தேவைக்கு பணம் பெற்றுக்கொள்ள வசதியான ஒரு அமைவாகவும் இருந்தது. இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி சீட்டுப்பிடித்த ஐந்து முக்கிய நபர்கள் சகலருடைய பணத்தையும் சுருட்டிக் கொண்டு கையை விரித்து விட்டார்கள். இவர்கள் தனித்தனியே இதைச் செய்தாலும் சமகாலத்தில் நடந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த ஊர்ப் பணத்தில் இவர்கள் வியாபார நிலையங்கள், வீடுகள் போன்றவற்றை வைத்து ஆடம்பரமாக வாழ்ந்துள்ளார்கள். இவர்களிடம் 10 லட்சம் டாலர்களுக்குமேல் தமிழர்களின் பணம் அகப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது. இத்தொகை கூடுமே தவிர குறைவதற்கில்லை. இதில் ஒருவர் நாட்டை விட்டு ஓடிவிட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. இன்னொருவர் கடனாளியை கத்தியால் குத்திக் கொன்றுவிட்டு சிறையில் இருப்பதாக அறியப்படுகின்றது.

அடுத்து ஒருசில தமிழர்கள் போதைவஸ்து கடத்தலில் ஈடுபட்டு சிறையில் இருக்கின்றனர். சிறையில் இருப்பவர்கள் சிறையுடைப்பை மேற்கொள்ள முயற்சித்ததாகவும் அது முறியடிக்கப்பட்டதாகவும் பத்திரிகைகளில் செய்தி வந்து ஏனைய சமூகத்தினர் தமிழர்கள் மேல் வைத்தி

ருந்த கொஞ்சநஞ்சு மானத்தையும் பறித்துக் கொண்டு போய்விட்டது. அதைவிட ஆங்காங்கே சில்லறை விற்பனையிலும் ஒரு சில தமிழ் இளைஞர்கள் ஈடுபட்டுள்ளதாக பொலிசார் நம்புகின்றனர்.

வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பதும் இங்கு பலரிடையே பழக்கமான தொழிலாகிவிட்டது. 1000 டாலருக்கு 35—60 வரை வட்டி அறவிடப்படுகின்றது. இது அவசர பணமுடையாளர்களுக்கு உதவியாக இருந்தாலும் சில வேண்டாத நிகழ்வுகளும் நடக்கின்றது. அண்மையில் வட்டிக்கு பணம் கொடுத்தவர் அதைக் கேட்கப் போய் அந்த வீட்டில் வாழைப்பழம் சாப்பிட்டுப் பின் மரணமானார். வாழைப்பழத்துக்குள் நஞ்சு கலந்து கொடுத்துள்ளதாக பின் அறியப்பட்டுள்ளது. இன்னும் சண்டைகள் ஏற்படுவதும், ஏமாற்றுவதும் ஆங்காங்கே நடக்கின்றது.

இளைஞர்களைப் பொறுத்த விரையில் பல விஷயங்களைச் சொல்ல வேண்டியுள்ளது. (1) அளவுக்கதிகமாக மது அருந்திவிட்டு வீதிகளில் நடமாடுவது, கூச்சல் போடுவது, தூஷணவார்த்தைகளில் திட்டுவது, தனியே போகும் பெண்களை (தமிழ்ப் பெண்கள் மட்டுமல்ல) கேலி செய்வது, இப்படியான சில சம்பவங்களில் தமிழ்க் 'குடி' மக்கள் சிலர் ஈடுபட்டுள்ளதாக நம்பகமாக அறியப்படுகின்றது. பொலிசாரிடம் சிக்கி எச்சரிக்கையின் பின் விடுவிக்கப்பட்டவர்களும் உண்டு. (2) எது எப்படி நடந்தாலும் சனி ஞாயிறு ஆகிய நாட்களில் இரவு விடுதி (Night Club)க்கு செல்லும் சில இளைஞர்களும் உண்டு. மொன்றியலிலும் சரி, ஒன்ராறியோவிலும் சரி பல இளைஞர்களை இந்த நோய் வெகு வேகமாக பீடித்துக்கொண்டு வருகின்றது. இது ஒரு நாகரீகம் என்றும் கட்டாயம் இது செய்யவேண்டிய ஒரு செயல்தான் என்றும் பலர் எண்ணத்தலைப்பட்டுவிட்டனர், வேலைத் தலங்களிலும் சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள ஏனைய சமூகத்து நண்பர்களுடன் பழகும்போதும் முக்கிய விடயமாக இது அலசப்பட்டு இடங்கள் பற்றியும், அங்கு வருகைதரும் பெண்கள் பற்றியும் விவாதிக்கப்படுவதாகவும் தெரிகின்றது. (இவை தடை செய்யப்பட்டவைகள் அல்ல இந்த நாட்டில்) நாம் என்ன குழ்நிலையில் இங்கு வந்தோம் என்பதை மறந்து திரியும் நிலையும் சிலரிடம் காணப்படுகின்றது (3) சில இளைஞர்கள்

விலை மாதரிடம் சென்று வருவதாகவும் தெரிகின்றது. சிலர் வாடிக்கையாகவும் சிலர் பர்ஸ் கனத்தைப் பொறுத்தும் நடந்து கொள்வதாக தெரிகின்றது. ஒருசில நம்மவர் விலை மாதர்களுக்கு பணம் கொடுக்காமல் ஏமாற்றியதாகவும் அடித்துவிட்டு ஒருவதாகவும் சொல்லப்படுகின்றது. இதனால் விலைமாதர்கள் மத்தியில் சிறிலங்கன் (கனடாவில் தமிழர்களை இப்படித் தான் பொதுவாக அழைப்பர்) என்றால் ஒருவித பயம் இருப்பதாக விஷயமறிந்தவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

(4) சில இளைஞர்கள் நாகரீகம் என்ற போர்வையில் அசிங்கமாகத் திரிகின்றார்கள். சிலர் தலைமயிரை வளர்த்து கூட்டிக்கட்டி ரப்பர் நாடா, (Rubber Band) போட்டு காதுக்கு கடுக்கண் போட்டு, கரிய துணிகளில் உடுப்புக்களும் அணிந்து கொண்டு வீதிகளில் வலம் வருகின்றனர். இவர்களால் யாருக்கும் பிரச்சனையில்லை. ஆனால் இவர்கள் ஒரு விரக்தியின் நிலையில் வாழ்வது போல் தோற்றமளிக்கின்றனர். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பிரச்சனையும் சோகக் கதைகளும் இருக்கும், தாய் தந்தையர், உற்றார் உறவினர், உயிர்க்காதலி, இப்படி இழப்புக்களோ எதுவோ நடத்திருக்கலாம், அதற்கு இப்படித்தான் கோலமாய்த்திரிய வேண்டுமென்பதல்ல. அதைவிட இவர்களைப் பார்க்கும் நம்மவர்கள் பலர் மிக வேலமாக சொல்லுவதுதான் வேதனைக்குரிய விடயம். (5) சில இளைஞர்கள் கயானா, ரிளிடத்த போன்ற கரீபியன் தீவுக்கூட்டங்களில் இருந்து வந்துள்ள பெண்களைத் திருமணம் முடித்திருக்கின்றனர், முடிக்க ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கின்றனர். (இந்தப் பெண்கள் அசுப்பில் தமிழ்ப் பெண்களைப் போலவே காணப்படுகின்றனர், புடைவைகள் அணிவதும், கூந்தல் பின்னுவதும் இவர்களிடம் பரவலாக காணப்படுகின்றது. இவர்களுக்கு ஆங்கில மொழி தாய்மொழியாக அல்லது சரளமாகப் பேசத் தெரிந்த மொழியாக காணப்படுகின்றது. இவர்களின் மூதாதையர் தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்கள் எனக் கூறப்படுகின்றது.) இதைவிட கனடிய, மத்திய அமெரிக்க, ஐரோப்பியப் பெண்களையும் சிலர் திருமணம் முடித்துள்ளனர். (தமிழ்ப் பெண்களை திருமணம் முடிக்கும் போது சீதனம் கேட்கும் இளைஞர்கள் இந்தப் பெண்களின் பெற்றோர்களிடம் எவ்வளவு வாங்குகிறார்களோ தெரியவில்லை.)

(6) சில இளைஞர்கள் வேலைக்கு ஒழுங்கின்மை அடிக்கடி வேலையிடங்களை மாற்றுவது என்பது காணப்படுகின்றது. சேர்ந்து மதுவருந்துவது, சீட்டாடுதல் போன்றவற்றால் சிலர் வேலைக்குப் போவது சிரமமாக இருக்கின்றது. அதைவிட பொறுப்பற்ற தன்மையும் சிலரை வேலைக்கு சோம்பேறியாக்குகின்றது. அடுத்து மிகப்பெரிய குறைபாடு இங்குள்ள தமிழ் இளைஞர்கள் அனேகம் பேர் கல்வியில் அக்கறை காட்டுவதில்லை. குறிப்பிடத்தக்க சிலரே கல்வியைக் கற்கின்றனர். பணத் தேவையின் நிமித்தம் அதிக நேரம் வேலை செய்யலாம். அதுவும் முக்கியம்தான். அதே நேரத்தில் எதிர்காலம் நன்றாக அமைய வேண்டும் என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டும். இந்த அரசு படிப்பதற்கு நிறைய வசதிகள் செய்து கொடுத்திருக்கின்றது. குறைந்த கட்டணம், குளிக்காலம்,

கோடை காலத்துக்கான இரண்டு பருவ வகுப்புகள், சகல வசதிகளுடன் கூடிய கல்வி நிலையங்கள், விரும்பியதைப் படிக்கும் உரிமை, இவ்வளவும் இருந்தும் பலர் கல்வியைப் பற்றி அக்கறைப்படுவதில்லை. ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்பதற்கு இலவசப் பாடசாலைகள் பல இருந்தும், மொழிக்கல்விக்கென அரசு உபகாரச்சம்பளம் கொடுத்தும், நிறையப்பேர் சர்வதேசப் பாஷை (கைப் பாஷை) மூலமே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். தமிழர்களைப் பொறுத்த வரையில் கல்வி கற்று உயர்தொழில்நுட்பத் துறையிலும், அரசாங்கத்திலும் வேலை பெறுவோர் மிகமிகக் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகின்றனர்.

(தொடரும்)

வயல்

பதிப்பாளர் மற்றும் புத்தக விற்பனையாளர்

5 கச்சேரி சந்து, மயிலாப்பூர், சென்னை-600 004.

சமீபத்திய வெளியீடுகள்

கொட்டுமேளம்	— தி. ஜானகிராமனின் மிகச்சிறந்த சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு	ரூ. 22-00
அன்னா அகம்தோவா கவிதைகள்		ரூ. 6-90

நவீன கலை—இலக்கிய தமிழ்ப் புத்தகங்களில்
எந்த ஒன்றையும் எங்களிடம் பெறலாம்

செசார் வயெஹோ

நவீன ஸ்பானிய மொழியின் நான்கு மகா கவிகளில் ஒருவர்—செசார் வயெஹோ. பாப்லோ நெருதா, [சிலி] ஆக்லேவியா பாஸ் [மெக்சிகோ], நிக்கலஸ் கியன் [க்யூபா] ஆகியோர் மற்ற மூவர்.

வயெஹோ 1892 இல் பெரு நாட்டின் மலைப் பிரதேசக் கிராமம் ஒன்றில் — சாந்தியாகோ டி ச்யூகோ-பிறந்தார். ஸ்பானிய-செவ்விந்திய பெற்றோர்களின் பதினோராவது குழந்தை, கடைசிக் குழந்தை. சாந்தியாகோவிலும், ட்ருஹியோவிலும் கல்விப் பருவங்கள் கழிந்தன.

சிறிது கால மருத்துவக் கல்விக்குப் பின், வயெஹோ இலக்கியமும் சட்டமும் பயின்றார். ஆரம்ப நாட்களில் ஒரு கரும்புத் தோட்டத்தில் வேலை பார்த்ததை விட்டுவிட்டால், எழுத்தாளராகவும் ஆசிரியராகவுமே வாழ்க்கை நடத்தியிருக்கிறார்.

பல்கலைக் கழக நாட்களில் நிறைய இலக்கியத் தொடர்புகளும், பெண்களின் தோழமையும் வயெஹோவுக்கு வாய்த்தன. ஒரு காதல் முறிவின் வேதனை, அவரை ட்ருஹியோவை விட்டு வெளியேறச் செய்தது.

1918 இல் வயெஹோவின் தாய் இறந்தார். இந்த இறப்பு அவரை மிகவும் தளரச் செய்தது. 1920 இல் பள்ளி ஆசிரியராகப் பணி புரியும் போது, சாந்தியாகோவில் நடந்த கலவரத்தில் பங்கு கொண்டார் என்ற குற்றச்சாட்டின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டார். நான்கு மாதம் சிறை வாசம். குற்றம் நிரூபிக்கப் படாமல் விடுதலை பெற்றார். எனினும் சிறை வாழ்க்கை அவரிடம் கறுப்பு நிழலாகப் படிந்தது. தனிமையும், துயரமும், சாம்பல் நிறமும், மங்கிய வெளிச்சமும் கொண்ட ஒரு கவிதையுலகத்தைக் கையளித்தது. (Trilce என்ற தொகுப்பு)

1923 இல் பெருவை விட்டு வெளியேறி பாரிசில் குடியேறினார். மட்டமான ஹோட்டல் அறைகளில் வாசம், பிரெஞ்சு மொழியிலும் அரைகுறை அறிவு. அந்நியத் தன்மையும் வறுமையும் கை கோர்த்து நடத்திய ஒரு வாழ்க்கையை வயெஹோ வாழ்ந்தார். எனினும் பாரிஸ் தான் அவருடைய மனநகரமாக இருந்தது.

1927—28 ஆம் வருடங்களில் வயெஹோ மார்க்ஸியத்தில் ஆர்வம் கொண்டு, தீவிரப் படிப்பும் செயல்பாடுகளுமாக வாழ முற்பட்டார். பல முறை நோயுற்றார். 1928 இலும் 29 இலும் ரஷ்யாவுக்குப் போய் வந்தார். மார்க்ஸியப் படிப்பும், ரஷ்யப் பயணமும் அவரது கவிதைகளின் இயல்பை மாற்றின. அவரது இருண்ட கவிதை உலகத்தின் மீது ஒரு சூரியன் உதித்திருந்தது.

குறிப்பு மற்றும் கவிதைகள் மொழிபெயர்ப்பு : சகுமாரன்

1929 இல் திருமணம். அரசியல் தொடர்புகள் காரணமாகப் பலமுறை கைது செய்யப்பட்டார். 1930 இல்—பாரிசிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். இந்த நாட்களில் வயெஹோ உரைநடையில் எழுதத் தொடங்கினார்—சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், பத்திரிகைச் செய்திகள். ஸ்பானிய உள் நாட்டுப் போரையொட்டிய நாட்களில் மாட்ரிட்டுக்குக் குடிபெயர்ந்தார். ஸ்பானியக் கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் உறுப்பினரானார். எந்த விதமான அரசியல் நடவடிக்கையிலும் ஈடுபடுவதில்லை என்ற நிபந்தனைக்குக் கட்டுப்பட்டு 1932 இல் மீண்டும் பாரிசில் குடியேறினார்.

வயெஹோவின் கவிதைகள் மூட்டம் படிந்த அவரது தனியுலகைச் சார்ந்தவை. இளமைப் பருவ இழப்புகள், கசப்புகள், துக்கங்களின் எதிரெதிர் அலைகள் மோதி எழுந்த ஓசையைக் கொண்டிருந்தன ஆரம்ப காலக்கவிதைகள் [கறுப்புத் தூதர்கள்-Black Herolds தொகுதி]. தவிர, ஸ்பானிய—இந்தியக் கலப்பின் சந்ததியான வயெஹோ, இறுதி வரை தனது அடையாளம் பற்றிய நிச்சய மின்மையைக் கொண்டிருந்தார். இது விவிலியத்தின் பொது மனித உணர்வைக் கவிதைகளில் சாத்தியமாக்கியது. 'ட்ரிஸ்சே' (Trilce) என்ற தொகுதி இளமை அனுபவங்களின் கரிப்பும், இழப்புகள் குறித்த ஏக்கமும் [சகோதரன் மிகயிலுக்கு], குலைந்த படிமங்களும், மதச் செல்வாக்கு ஊடாடிய நடையும் கொண்ட கவிதைகளைக் கொண்டது. மார்க்ஸிய ஞானமும், ரஷ்யப் பயணமும் பிற்கால வயெஹோ கவிதைகளின் இயல்பை மாற்றின. கவிதைகளின் தொனியில் புதிய நம்பிக்கையும், அமைப்பில் எளிமையும் கூடின. தனிமனித உணர்வுகள் பொதுமுகம் கொண்டன. (Human Poems) எனினும் வயெஹோவின் கவிஞரல் நெருதாவின் குரலைப் போன்று வெளிப்படையான முழக்கமோ, வேகமோ கொண்டதல்ல. அந்தரங்கமாக சகமனிதனிடம் உரையாடும் நண்பனின் குரல் அது.

மற்றொரு ஸ்பானியக் கவியான கார்சியா லோர்க்காவைப் போலவே, தனது மரணத்தை முன் கூட்டியே சுட்டிய ஒரு கவிதையை வயெஹோவும் எழுதியிருக்கிறார் — "வெள்ளைக் கல் மீது கறுப்புக் கல்." 1938 இல் அதே போல பாரிசில் இறந்தார். மலேரியா முற்றிக் குடல் நோய் தீவிரப்பட்டு இறந்தார். ஆனால் அது அவருடைய வியாழக்கிழமை அல்ல. வெள்ளி—புனித வெள்ளி.

குறிப்பு : கவிதைகள் Cesar Vallejo-Penguin Latin American Poets (1976) என்ற புத்தகத்திலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவை.

26

1. விருந்து

இன்று எவரும் விசாரிக்க வரவில்லை
இந்த மாலை வேளையில்
என்னைப் பற்றி அவர்கள் எதுவும்
கேட்கவில்லை.

ஒளியின் பிரகாச ஊர்வலத்தில்
ஒற்றைக் கல்லறைப் பூவைக் கூடப்
பார்க்கவில்லை.

என்னை மன்னியும், கடவுளே!
எவ்வளவு கொஞ்சமாக இறந்திருக்கிறேன்
நான்.

இந்த மாலை வேளையில்
ஒவ்வொருவரும்
ஒவ்வொருவரும்
எதுவும் விசாரிக்காமல்,
என்னைப் பற்றி எதுவும் கேட்காமல்
கடந்து போகிறார்கள்.

அவர்கள் மறந்து போனது எதுவென்றும்,
வேறு எவருடையதோ எனத்
தவறுதலாக என் கையில் விட்டுப் போனது
எதுவென்றும்,
எனக்குத் தெரியாது.

நான் கதவைத் தாண்டி வந்து
உரக்க அவர்களிடம் சொன்னேன்:
“நீங்கள் எதையாவது தொலைத்திருந்தால்
அது இங்கே.”

ஏனெனில்
இந்த வாழ்க்கையின் எல்லா மாலை
வேளைகளிலும்

எனக்குக் கதவுகள்
என் முகத்தில் அறைந்து மூடும் என்று
எனக்குத் தெரியாது.
அந்நியமான ஏதோ ஒன்று என் ஆன்மாவைப்
பீடிக்கிறது.

இன்று எவரும் அருகில் வரவில்லை.
இன்று
இந்த மாலை வேளையில் கொஞ்சம்
கொஞ்சமாக இறந்து போயிருக்கிறேன்.

2. என் சகோதரன் மிகயிலுக்கு

நினைவாஞ்சலி

சகோதரா!
இன்று கதவருகேயுள்ள இருக்கையில்
உட்கார்ந்திருக்கிறேன்.
இங்கே உன்னை வெகுவாக இழந்திருக்கிறோம்
நாங்கள்
இந்த நேரத்தில் நாம் விளையாடுவது வழக்கம்
என்பதை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்
அம்மா நம்மைத் தட்டிக் கொடுப்பாள்:
‘ஆனால் பிள்ளைகளே...’

இப்போது, முன்பு போல ஒளிந்து கொள்ளப்
போகிறேன்.
இந்தப் பாடல்களும், நம்பிக்கையும் ஒளிந்து
கொள்ளப் போகின்றன—
உன்னால் என்னைக் கண்டு பிடிக்கவே
முடியாது.
வரவேற்பறை வழியே, கூடத்தின் வழியே,
தாழ்வாரங்களினூடே
நீ ஒளிந்து கொண்டாய்
என்னால் உன்னைக் கண்டுபிடிக்கவே
முடியவில்லை.

இந்த விளையாட்டில்
நாம் ஒருவரையொருவர் அழச் செய்தோம்
என்பதை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

மிகயில்!
ஓர் ஆகஸ்டு மாத இரவின் முதல் வெளிச்சத்தில்
நீ ஒளிந்து கொண்டு விட்டாய்—
கும்மாளத்துக்குப் பதில் வருத்தத்துடன்.
உயிர்ப்பிழந்த மாலை வேளைகளில்
உனது இரட்டை இதயம்
உன்னைக் காணாமல் சோர்ந்து போகிறது.
இப்போதும்
ஆன்மாவின் மீது நிழல் விழுகிறது.

ஓ! சகோதரா, வெளியே வர நெடுநேரமாகுமா?
சரி, அம்மா கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருப்பாள்.

3. தீர்ப்பு

கடவுள் நோயுற்றிருந்த ஒரு நாளில்
பிறந்தேன் நான்.

நான் வாழ்வது எல்லோருக்கும் தெரியும்
நான் மோசமாக வாழ்வதும் தெரியும்
ஆனால்
அந்த ஜனவரியின் டிசம்பரைப் பற்றி
அவர்களுக்குத் தெரியாது.
கடவுள் நோயுற்றிருந்த ஒரு நாளில்
பிறந்தேன் நான்.

என்னுடைய ஆன்மீகத் தோற்றத்தில் ஒரு
துளை—

யாரும் உணர முடியாது.
நெருப்புடன் மலர்ச்சியாக உரையாடிய
மௌனத்தின் ஒதுக்குப்புறம்—
யாரும் உணர முடியாது.
கடவுள் நோயுற்றிருந்த ஒரு நாளில்
பிறந்தேன் நான்.

கவனி, சகோதரா, கவனி...
சரி, ஜனவரிகளைக் கொண்டு வரவோ
டிசம்பர்களைக் கைவிடவோ
என்னை அனுப்பாதே.
ஏனெனில்
கடவுள் நோயுற்றிருந்த ஒரு நாளில்
பிறந்தேன் நான்.

நான் வாழ்வது எல்லோருக்கும் தெரியும்
நினைவுகளை அசை போடுவதும் தெரியும்
ஆனால்
என்னுடைய கவிதையில்
சுவ ஊர்தியின் இருண்ட துயரங்களும்,
பாலைவன ஸ்பிங்ஸ்டமிருந்து சுருள்விழும்
வெப்பக் காற்றுகளும்

கீச்சிடுவது ஏன் என்று
அவர்களுக்குத் தெரியாது.

எல்லோருக்கும் தெரியும்...
ஆனால்
ஒளி, உருகி அழிவது என்றும்
நிழல், கொழுப்பது என்றும்
அவர்களுக்குத் தெரியாது.
தெளிவின்மை, உருவாக்குகிறது என்றோ
துருவ வட்டத்தைக் கடந்து கண்டனம் செய்யும்

இந்த துக்க சங்கீதத் தொந்தரவு யார் என்றோ
அவர்களுக்குத் தெரியாது.

கடவுள் கடுமையாக நோயுற்றிருந்த ஒரு நாளில்
பிறந்தேன் நான்.

4. ட்ரிஸ்சே : XV

அநேக இரவுகள் நாம் சேர்ந்துறங்கிய
அந்த மூலையில்
இப்போது நான் உட்கார்ந்திருக்கிறேன்.
வெளியேறுவதற்காகத்தான்.
இறந்த காதலர்களின் படுக்கை அகற்றப்பட்டு
விட்டது.

அல்லது
வேறு என்ன நேர்ந்திருக்க முடியும்.

வேறு ஏதோ காரியமாக விரைவாக வந்தாய் நீ,
இப்போது போய்விட்டாய்.
உன்னருகில் அமர்ந்து
உனது இளம் முலைக் காம்புகளுக்கு இடையில்
ஓர் இரவில்
டாவுதேயின் கதையை வாசித்தேன்.
பிரியமான முலை அந்த முலை.
அதைத் தவறாக எண்ணாதே.

கடந்து போன கோடை நாட்களை,
நீ வந்து சேர்ந்த நாட்களை,
நீ புறப்பட்டுப் போன நாட்களை,
சில தெவிட்டாத நாட்களை,
அறைகளின் வழியே வெளிநிற்போன நாட்களை
நினைவுகூரவே வந்திறங்கினேன்.

நம் இருவரிடமிருந்தும் தூரமாக விலகிய
இந்த ஈரமான இரவில்
நான் புறப்படுகிறேன்.
இரண்டு கதவுகள் திறக்கின்றன, மூடுகின்றன.
இரண்டு கதவுகள் காற்றோடு வந்து
போகின்றன
இருளிலிருந்து இருளுக்கு.

For Private Circulation only

Kaalam

Tamil Quarterly

1

Printed at Mithila Achchagam, Mylapore Madras-4.

படிப்பகம்